

Curățire de trei feluri - Autor necunoscut

Ioan 13.5: Apoi a turnat apă în lighean și a început să spele picioarele ucenicilor și să le ștergă cu ștergarul cu care era încins.

Ioan 15.2: Pe orice mlădiță în Mine care nu aduce rod, o îndepărtează; și pe oricare aduce rod, o curată, ca să aducă mai mult rod.

1 Ioan 3.3: Și oricine are speranța aceasta în El se curățește, după cum El este curat.

I.

Capitolele 13-16 din Evanghelia după Ioan se caracterizează printr-o seriozitate deosebită, melancolică; ele ni-L arată pe Domnul nostru în ultimele ore dinaintea morții Sale în conversație cu ucenicii Săi iubiți. În izolare liniștită, El se preocupă cu ei și îi învață despre momentul în care nu va mai fi cu ei. El știa că venise ceasul ca El să plece din această lume la Tatăl și ca ei să rămână în urmă fără El. De aceea, El îi încredințează dragostei și purtării de grijă a Tatălui într-un mod cu totul special (Ioan 17).

În realitate, lucrarea nu era încă terminată, iar Domnul era încă în fața crucii; dar El vorbește ca și cum ar fi făcut deja întreaga lucrare dificilă și era deja dincolo de cruce: venise ceasul ca El să plece din această lume la Tatăl. (Ioan 13.1)

Ce trebuie să fi fost pentru inima Domnului să părăsească această lume, scena suferinței, a păcatului și a morții, și să se întoarcă la Tatăl, nu ne putem închipui; pentru că nu știm și nu putem ști ce a fost pentru Cel Sfânt și Neprihănit să treacă prin această lume păcătoasă. Dar, privește, chiar în acel ceas în care, potrivit judecății omenești, toate gândurile și sentimentele Domnului ar fi trebuit să fie îndreptate spre moartea Sa apropiată și spre plecarea Sa la Tatăl, El este preocupat doar cu ai Săi și nevoile lor. Cum se dezvăluie în aceasta dragostea minunată și de neînțeles a lui Isus pentru noi! Da, ne arată ce loc avem în inima Lui. Nici conștientizarea faptului că Tatăl a dat totul în mâinile Sale, că El a ieșit de la Dumnezeu și că se duce la Dumnezeu, nici conștientizarea faptului că Iuda, *unul dintre cei doisprezece*, și-a deschis inima diavolului și s-a dăruit atât de complet ca instrument al său încât era pregătit să-L predea pe Domnul și Stăpânul său; nici lipsa de înțelegere, nici indiferența și insensibilitatea celorlalți ucenici nu au putut schimba sentimentele Sale față de ai Săi. „Iubindu-i pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit *până la capăt*” (Ioan 13.1-3). *Până la capăt*, adică atâta timp cât unul dintre ai Săi mai are nevoie de purtarea de grijă și îngrijirea Sa plină de dragoste; sau, cu alte cuvinte, atâta timp cât una dintre oile Sale cumpărate scump este încă în lume.

Așa cum am spus, venise ceasul ca Domnul să se întoarcă la Tatăl și să-Și ocupe locul acolo ca Om glorificat, în privilegiul și dragostea deplină a Tatălui. Dar ar putea oare să satisfacă inima Sa de dragoste să aibă acest loc numai pentru El? Nu, El îi voia pe ai Săi cu El; toți trebuiau să fie acolo unde mergea El. În dragoste, El coborâse și luase locul lor pe cruce sub mânia și judecata lui Dumnezeu, iar acum ei urmau să aibă parte împreună cu El de locul din casa Tatălui. Cu toate acestea, ei nu trebuiau încă să-L însoțească. Nu venise încă ceasul pentru ei, nici măcar atunci când lucrarea de răscumpărare fusese împlinită și Isus înviase din morți. Doar atunci când Omul ascultător, care Îl glorificase desăvârșit pe Tatăl aici pe pământ și dobândise astfel un drept la

glorie, a intrat în casa Tatălui, a fost pregătit un loc acolo și pentru ei, care fuseseră făcuți una cu El în moarte și înviere. De atunci puteau aștepta momentul fericit, când El va veni din nou pentru a-i introduce și pe ei acolo, așa cum El Însuși spusese: „Și, dacă Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, vin din nou și vă voi primi la Mine Însuși, ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi” (Ioan 14.3). Nimic nu stă în calea revenirii Sale. Dacă Domnul a întârziat să vină până astăzi, știm că motivul este că *mulți* fii trebuie aduși la glorie. Îndelunga răbdare a lui Dumnezeu a așteptat până astăzi, pentru a aduce judecata asupra acestei lumi vinovate; și El este încă activ în harul Său prin puterea Duhului Sfânt pentru a-i salva pe păcătoșii pierduți. Dar, de îndată ce se va adăuga și ultimul, Domnul Își va împlini promisiunea. Și știm că acest moment este foarte aproape, căci cuvântul Domnului din ceruri este astăzi: „Eu vin *curând*”!

Așadar, ucenicii au trebuit să aștepte împlinirea acestei promisiuni, așa cum și noi așteptăm astăzi; nu venise încă timpul ca ei să își ocupe locul lor de sus, în glorie, alături de Isus. Dar, cu toate acestea, ei erau complet uniți cu Hristos prin prețioasa lucrare de răscumpărare și, potrivit poziției lor, erau în El, Cel Înviat, erau făcuți plăcuți lui Dumnezeu în El, Cel Preaiubit. În același timp, Domnul le-a promis darul Duhului Sfânt, celălalt Mângâietor, care urma să-i călăuzească în tot adevărul, inclusiv în ceea ce privește noua lor poziție binecuvântată în Hristos. Astfel, ei au fost puși în situația de a se bucura prin credință de aceeași porție prețioasă pe care Isus urma să o aibă de acum înainte sus, în bucuria dragostei Tatălui și în părtașia Sa. Ce gând! Ei urmau să aibă parte cu Isus acolo unde El locuiește acum, în lumina prezenței sfinte a lui Dumnezeu. Isus cunoștea toată prețiozitatea acestei părți; și astfel, era dorința inimii Sale iubitoare ca ai Săi, pe care trebuia să-i lase în urmă în lume, să se bucure întotdeauna de ea împreună cu El. În același timp, însă, El știa cât de ușor puteau fi tulburați în a se bucura de ea, tocmai pentru că rămăseseră în urmă într-o lume necurată și, prin urmare, erau în pericol constant de a fi murdăriți. Și pentru a avea parte cu El acolo, nu era suficient ca ei să fie curați în *poziția* lor (așa era cazul: erau „scălțați” sau „complet spălați”), nu, trebuiau să fie curați și în *starea* lor *practică*. Și astfel, Domnul le-a arătat printr-un act simbolic ce era necesar pentru a-i menține în această curăție practică: *El le-a spălat picioarele*.

Ucenicii nu înțelegeau încă sensul acestei acțiuni a Domnului, după cum El Însuși i-a spus lui Petru: „Ce fac Eu, tu nu știi acum, dar vei înțelege după aceea” (Ioan 13.7). Dar chiar dacă ei nu înțelegeau și Petru se dădea înapoi de la faptul că Domnul său iubit trebuia să se smerească atât de adânc pentru a-i spăla picioarele lui, „omul păcătos”, Domnul a insistat totuși că acest lucru trebuia să fie făcut. Pentru că altfel ar fi fost imposibil să aibă părtașie cu El (Ioan 13.8.).

Cu toții înțelegem astăzi, că tot acest pasaj nu se referă la o curățire exterioară, ci mai degrabă la o curățire a omului interior; căci spălările exterioare și altele asemenea nu ar putea niciodată să-i permită unui om să se bucure cu Isus de partea de sus. Acțiunea exterioară a lui Isus este doar o imagine a ceea ce El face cu noi în mod spiritual. Dar ce minunată dragoste și smerenie revelează El aici față de ai Săi! Cât de adânc trebuie să Se smerească, pentru a-i păstra în acea curăție, fără de care este imposibil să aibă parte cu El acum. Suntem curați, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, o dată și pentru totdeauna complet spălați în baia nașterii din nou; dar, așa cum un om își murdărește din nou picioarele pe drumul spre casă de la baie, tot așa și noi suntem în mod constant expuși pericolului de a ne întina pe drumul prin această lume spre casa Tatălui. Da, cât de ușor ne murdărim! Un singur gând necurat, o singură privire necurată, o singură vorbă nefolositoare, și murdărirea a avut loc! Iar această murdărire ne-ar face permanent inapți pentru părtașia cu Domnul nostru, dacă El nu ar avea grijă să o îndepărteze din nou. El ne spală picioarele, nu întregul trup, ci partea care a fost murdărită. El folosește apă pentru aceasta. În limbajul Scripturii, apa este o

imagine a Cuvântului lui Dumnezeu (compară cu Ioan 15.3; Efeseni 5.26). Astfel, Domnul din slavă îndeplinește această slujbă umilă în timpul prezent; El se ocupă de murdăria noastră păcătoasă. Nimic mai puțin de atât nu este necesar pentru a ne curăța de murdăririle noastre zilnice și pentru a ne menține ațți pentru părtășia cu Dumnezeu care este „lumină și în El nu este întuneric”. Aceasta este umilitor, dar ne arată sfințenia incoruptibilă a lui Dumnezeu, pe de o parte, și dragostea de sacrificiu de Sine și de renunțare la Sine a lui Isus, pe de altă parte. Prin intermediul Duhului Sfânt, care locuiește în noi, El lasă Cuvântul lui Dumnezeu să lucreze în inimile și conștiințele noastre, astfel încât să ne recunoaștem și să ne condamnăm murdăririle, fiind astfel curățați practic. Conduși de conștientizarea dureroasă a ceea ce am făcut, aducem totul cu sinceritate înaintea Dumnezeului și Tatălui nostru; și „dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate” (1 Ioan 1.9).

Vedem astfel că numai datorită eforturilor neobosite ale dragostei Domnului nostru putem să savurăm dragostea și părtășia Tatălui. Numai El este singurul care restabilește părtășia, atunci când aceasta a fost pierdută din vina noastră, care oferă, de asemenea, o nouă putere pentru a rămâne pe cale și a-L sluji pe Dumnezeu. Cât de binecuvântat este să avem un astfel de Domn! Isus al nostru din slavă este încă preocupat în mod constant cu noi; El vrea să ne vadă fericiți în orice moment. El face această lucrare în *totalitate*: El se încinge și toarnă apă în lighean, ne spală picioarele și le usucă cu un ștergar de in. El face totul în dragostea care se uită pe sine. O, ce Domn este Isus al nostru! Cât de demnă de adorare este Persoana Sa! Fie ca El să fie din ce în ce mai mult preocuparea inimilor noastre înguste, pentru ca ele să devină mai largi în dragostea pentru El și pentru ceilalți!

II.

Ioan 15.2: Pe orice mlădiță în Mine care nu aduce rod, o îndepărtează; și pe oricare aduce rod, o curată, ca să aducă mai mult rod.

Am văzut în prima parte a studiului nostru că trebuie să ne bucurăm deja de partea noastră cu Isus de sus și ne-am preocupat puțin cu singurul mod în care aceasta poate fi posibil. Ajungem acum la un alt fel de curățire, care, la fel ca și spălarea picioarelor, se face în mod continuu asupra noastră și care, în esență, are același scop ca și spălarea picioarelor, și anume să ne curețe de tot răul, dar are un scop diferit și, mai ales, are loc într-un mod complet diferit.

După cum am spus, scopul spălării picioarelor este de a ne face capabili și de a ne păstra astfel încât să putem avea părtășie cu Isus acolo unde El se află acum. Cu toate acestea, nu am fost lăsați în urmă în lume doar pentru a savura această parte. Domnul nu ar fi avut nevoie să ne lase aici pentru asta, pentru că, odată ce am fost complet spălați, adică născuți din nou, El ar fi putut să ne ducă la El Însuși, acolo unde orice posibilitate de murdărire este exclusă, unde nu ar mai fi fost nevoie să ne fie spălate picioarele.¹ Nu, Dumnezeu avea și alte intenții pentru noi. El voia să aibă martori pe acest pământ; El voia să vadă roade în noi și să fie glorificat prin noi. El ne-a lăsat aici, pentru ca El să poată, în cuvintele apostolului Pavel către Filimon, să „aibă foloase” de noi.

De la căderea în păcat, Dumnezeu a ridicat întotdeauna o mărturie pe acest pământ, de exemplu, înainte de potop, prin Abel, Enoh și Noe. După potop, El i-a chemat pe Avraam și pe urmașii săi

¹ În această stare binecuvântată se află toți cei care, fiind despărțiți de trup, se află sus la Isus.

ca martori, în conformitate cu revelația pe care o dăduse despre Sine în acel moment. Mai târziu, sămânța lui Avraam, poporul Israel, a luat locul de martor al lui Dumnezeu pe acest pământ. Dumnezeu Însuși îl pune pe Israel în fața ochilor noștri sub imaginea semnificativă a unei vițe de vie. „Ai adus o viță din Egipt; ai alungat națiunile și ai sădit-o” (Psalmul 80.8). O viță de vie este sădită pentru a da rod; dacă rămâne fără rod, ea nu are nicio valoare (compară cu Ezechiel 15.1-5.) Deci, Domnul S-a îngrijit cu toată grija posibilă de vița Sa, Israel; a sădit-o pe un teren bun, a săpat în jurul ei și a fertilizat-o, dar ea nu a dat niciun rod. De aceea a fost distrusă ca fiind inutilă. În cele din urmă, a venit Însuși Fiul lui Dumnezeu, care în trup a devenit și Fiul lui Avraam, pentru ca El să devină martorul lui Dumnezeu pe acest pământ.

Spre deosebire de Israel, Isus este numit „vița cea adevărată” (Ioan 15.1). El a dat roade prețioase și glorioase pentru onoarea lui Dumnezeu, Tatălui Său, și pentru o mărturie în această lume. Acum, în legătură cu El sunt mlădițe, care trebuie să aducă și ele roade pentru a-L glorifica pe Dumnezeu. Și cine sunt aceste mlădițe? *Toți* cei care mărturisesc că sunt în legătură cu Hristos și se numesc pe ei înșiși după Numele Său; astăzi, așadar, întreaga creștinătate. În calitate de mlădițe, ei sunt responsabili de a aduce rod. Dar, așa cum o mlădiță nu poate da rod decât dacă rămâne în viță și primește seva necesară de la aceasta, tot așa, numai cei care sunt în legătură adevărată și vie cu Hristos și își trag seva și puterea din El, adevărata viță, pot da cu adevărat rod spre gloria Sa.

Vai!, inima sângerează la gândul numeroșilor mărturisitori *fără viață*, care există în creștinătate. Cuvântul lui Dumnezeu îi caracterizează ca fiind cei „care au numele că trăiesc și sunt morți” (Apocalipsa 3.1) Ei se bazează pe mărturia lor religioasă sau pe respectarea cu credincioșie a numeroaselor statute introduse de oameni; dar ei nu și-au recunoscut niciodată adevărata lor stare de păcătoși pierduți, așa cum o descrie Cuvântul lui Dumnezeu, și, prin urmare, nu au intrat încă niciodată într-o legătură vie cu Mântuitorul prin credința adevărată a inimii. Ei nu-L cunosc pe Cel care a venit să lumineze omul întunecat și să-i facă vii pe cei morți spiritual decât cu Numele. Ei nu au auzit niciodată cu adevărat „glasul Fiului lui Dumnezeu” (Ioan 5.25). Cu toate acestea, din cauza mărturisirii lor, ei sunt responsabili ca mlădițe și, pentru că nu aduc roade, o judecată teribilă se va abate asupra lor. Cuvintele Domnului în această privință sunt clare și serioase: „Cine rămâne în Mine și Eu în el, acela aduce mult rod. ... Dacă cineva nu rămâne în Mine, este aruncat afară ca mlădița și se usucă; și ele sunt strânse, aruncate în foc și *ard*” (Ioan 15.5,6). Această „ardere” nu înseamnă, așa cum mulți ar vrea să explice astăzi, a fi *mistuit* sau *distrus* de focul judecății, ci se referă la starea veșnică a celor care mor despărțiți de Hristos (compară cu Marcu 9.43-48 și alte pasaje).

Dar există și, mulțumiri fie aduse Domnului!, mlădițe roditoare, care au viață și care rămân în viță. Acestea sunt *curățate* astfel încât să aducă *mai mult* rod. Curățarea este făcută de Tatăl; El este Cel care îngrijește vița de vie și care veghează cu dragoste și grijă asupra fiecărei mlădițe; El nu se preocupă de mlădițele care *nu dau* rod. Dacă o mlădiță dă *puțin* rod, viticultorul se simte obligat să o curețe conform înțelepciunii și cunoașterii Sale divine, să o taie, pentru că el vrea să aibă *mult* rod. Cu alte cuvinte, Tatăl este în permanență preocupat să îndepărteze de la copiii Săi tot ceea ce îi împiedică să aducă mult rod. Ce fericire! Ah! dacă am fi lăsați de capul nostru, cât de repede am fi inapți pentru orice rodire! Carnea ar câștiga complet controlul și, în loc de roadele delicioase și dulci, ar ieși doar muguri sălbatici și tulpini amare.

Dumnezeu îi conduce adesea pe copiii Săi preaiubiți pe căi minunate și dureroase; uneori pare că ei nu ar trebui să iasă deloc din necazurile și suferințele lor. Cuțitul viticultorului divin taie răni adânci. Dar de ce? Pentru că Îi face plăcere să-Și rănească copiii? O, nu! „Pentru că El nu necăjește și nu întristează cu plăcere pe fiii oamenilor” (Plângerile lui Ieremia 3.33.) El nu taie nici cât un

fir de păr mai adânc decât este necesar, iar scopul Său este doar de a stăpâni activitatea cărnii, astfel încât vița să poată da *mai mult* rod. Nu am avut deseori ocazia să vedem că eforturile lui Dumnezeu cu copiii Săi în această privință nu au fost în zadar, ci au adus roade plăcute pentru glorificarea Numelui Său? Nu am găsit la cei care au fost conduși prin „ape adânci”, prin mari suferințe și încercări, inimi debordante de fericire, care au fost capabile să laude harul lui Dumnezeu și să aducă o mărturie glorioasă pentru Domnul?

Dacă am înțeles și am gustat puțin din dragostea și harul Dumnezeului nostru, dorința inimilor noastre trebuie să fie de a fi și noi ceva pentru El, de a aduce rod pentru glorificarea Numelui Său. Nu ar trebui să fim acum recunoscători că Viticultorul ne vine în ajutor în împlinirea acestei dorințe? Că El se străduiește zi și noapte, în dragoste părintească și credincioșie, să ne curețe și să taie tot ceea ce ne împiedică? Chiar dacă de multe ori simțim dureros ascuțișul cuțitului, știm că avem de-a face cu un Tată bun și a-tot-înțelept, care nu face greșeli. Da, știm că cuțitul purificator se află în mâinile Celui care nu L-a cruțat pe singurul Său Fiu născut, ci L-a dat pentru noi toți. Această conștientizare face ca inima să fie încrezătoare și alungă orice teamă. Dumnezeu știe și calculează exact cât de adânc trebuie să taie și cât de fierbinte poate deveni focul. „*Credincios este Dumnezeu*, care nu va îngădui să fiți ispitiți peste ce puteți, ci, împreună cu ispita, va pregăti și scăparea, ca voi să o puteți răbda” (1 Corinteni 10,13).

Când Îl privim pe Domnul în timp ce umbla pe acest pământ, descoperim că tot ceea ce a făcut a fost o mireasmă plăcută pentru inima Tatălui. El nu a fost niciodată egoist, nu a făcut niciodată propria voință și nu Și-a căutat niciodată propria onoare. Pentru El, doar onoarea Celui care L-a trimis era importantă. El a fost într-adevăr „un pom sădit lângă pâraie de apă, care își dă rodul la timpul lui” (Psalmul 1.3) El nu avea nevoie să fie curățit. Dar noi avem nevoie de curățire, deoarece în noi este încă firea, care se gândește întotdeauna numai la ea însăși și la satisfacerea ei. De aceea, ce favoare este din partea Dumnezeului nostru că se poartă cu noi cu atâta dragoste! Cu siguranță Îl vom lauda veșnic pentru aceasta acolo sus. *Astăzi*, Domnul ne cheamă: „În aceasta este glorificat Tatăl Meu: că aduceți mult rod și Îmi veți fi ucenici (urmașii lui Isus)” (Ioan 15.8). Și când ne gândim la *viitor*, știm că rodul pe care îl aducem astăzi nu are valoare doar pentru acest timp, ci va fi păstrat pentru veșnicie. Acolo va fi văzut pentru totdeauna, așa cum spune Domnul: „V-am rânduit ca voi să mergeți și să aduceți rod, și rodul vostru să rămână” (Ioan 15.16).

Nu ar trebui oare să dorim cu toții din toată inima să aducem mult rod, pentru ca Tatăl să fie glorificat prin noi?

III.

1 Ioan 3.3: Și oricine are speranța aceasta în El se curățește, după cum El este curat.

Am văzut în cele două secțiuni anterioare strădania *Domnului Isus* și pe cea a *Tatălui* de a ne curăța. Dar există și o curățire, care este făcută de credinciosul însuși, și vom face bine să analizăm puțin mai mult aceasta. În prima sa epistolă, apostolul Ioan vorbește foarte mult despre dragostea lui Dumnezeu revelată în darul Fiului Său; inima Sa este complet plină de ea. La începutul capitolului 3, de exemplu, el exclamă cu admirație: „Vedeți ce dragoste ne-a dăruit Tatăl: ca să fim numiți copii ai lui Dumnezeu” (1 Ioan 3.1). Și, într-adevăr, este o dragoste fără egal, care depășește orice gândire a noastră. Dumnezeu a arătat-o celor care, prin natura lor, erau copii ai diavolului, căci „cine practică păcatul este *de la diavolul*” (1 Ioan 3.8.) Nu este de neînțeles că astfel de fapte pot fi numite copii ai lui Dumnezeu?, și nu numai atunci când vor fi în casa Tatălui

de sus; nu, deja *astăzi*. Se spune în versetul 2: „Preaiubiților, *acum suntem copii ai lui Dumnezeu*”. În timp ce suntem încă în trupul slăbiciunii, în care locuiește păcatul, și trebuie să trecem prin multe împrejurări și necazuri, putem privi în sus cu încredere copilărească și să strigăm: „Ava, Tată!”. Ce minunată mângâiere este aceasta pentru întreaga perioadă a pelerinajului nostru aici pe pământ! Suntem slabi și imperfecti în noi înșine, dar copii ai Celui care este dragoste și pentru care nimic nu este imposibil! Fie ca încrederea noastră în El să crească! Fie ca și în comportamentul nostru să devină evident faptul că suntem *copii ai lui Dumnezeu*; așa cum scrie apostolul către credincioșii din Efes: „Fiți deci *imitatori ai lui Dumnezeu, ca niște copii preaiubiți*, și umblați în dragoste” (Efeseni 5.1,2.)

Desigur, ceea ce *vom fi* noi nu s-a arătat încă, deoarece și Hristos Însuși este încă ascuns în Dumnezeu. Dar știm (pentru că ne spune Scriptura) că, atunci când Se va arăta El, se va arăta și ceea ce vom fi noi, și anume: *asemenea Lui* (1 Ioan 3.2).

Partea credinciosului este nespuse de prețioasă în privința viitorului. El nu trebuie să fie asemenea îngerilor, ci asemenea lui Isus, Fiul lui Dumnezeu, la fel de glorios, la fel de desăvârșit cum este El Însuși; fără pată, sfânt și fără vină în dragoste.² Atunci El nu va mai fi subiectul credinței și al speranței noastre, ci Îl vom vedea *așa cum este*, în toată frumusețea Sa, în splendoarea neacoperită. Pentru a putea aceasta, *trebuie* să fim asemenea Lui; altfel nu am putea suporta vederea gloriei Sale strălucitoare. Oricine are această speranță în El, ea trezește în el și dorința de a fi cât mai asemănător cu El; îl determină să judece și să condamne tot ceea ce vine din carne și care ar trebui să întristeze inima Domnului. *El se curăță pe sine însuși*. Modelul, imaginea, care îi este pus înaintea ochilor este Isus. Noi nu suntem încă curați în ceea ce privește *starea* noastră, deoarece carnea este încă în noi. Dar noi nu vrem să umblăm „potrivit cărnii”, ci „potrivit Duhului”; de aceea ne curățăm de „orice întinare a cărnii și a duhului”. Dorim să fim curați, *așa cum El este curat*. O curăție mai mică nu poate fi suficientă pentru omul reînnoit.

Să dea Dumnezeu ca această speranță prețioasă de a fi cu Hristos și asemenea Lui să locuiască întotdeauna în inimile noastre! Nu numai să o *cunoaștem*, ci și să o *avem* ca pe o posesiune prezentă. Consecințele binecuvântate ale acestui fapt se vor vedea în toată umblarea și comportamentul nostru. Dacă dragostea de sine, mândria și o atitudine lumească se manifestă printre noi, așa cum se întâmplă cu regret atât de des, cauza se găsește cu siguranță în faptul că această speranță glorioasă revitalizează puțin sau deloc inimile noastre.

Tradus din *Botschafter des Heils in Christo* 48 (1900)

² Nu este nevoie să subliniem că gloria Sa divină, pe care o posedă ca Singurul născut din Tatăl, este desigur exclusă de aici.